

Играчкитѣ на вѣтроветѣ

Високо, много високо въ синитѣ небеса живѣеше царицата на вѣтроветѣ. Тя имаше четири сина — Горнякъ, Долнякъ, Вихъръ и най-малкиятъ — Зефиръ. Тѣ бѣха игриви, здрави, силни и толкова немирни, че не оставаха на спокойствие нито земята, нито небето.

Обикновенно тѣ си играеха и гонѣха облечетата по небето — и ту ги събираха на голѣмъ черенъ облакъ, който пронизваха съ своиѣ свѣткавични стрѣли, ту ги прѣсваха като стадо по цѣлото небе. Всѣки си имаше своя опрѣдѣлена работа. Горнякътъ духаше на земята студъ и мразъ, навѣваше снѣгове,

трупаше прѣспи. Долнякътъ бѣше съ по-меко сърце. Той пращаше на земята топлина и влага. Вихъртъ дигаше страшни бури, събаряше вѣковни джбове, трошеше мачтитѣ на корабитѣ, а често потапяше и самитѣ кораби. Най-милъ и тихъ бѣше Зефиртъ. Привечеръ той леко се вѣеше надъ горитѣ, нѣжно галѣше зелениѣ клончета, цѣлуваша цвѣтята, милваше трѣвитѣ.

Понѣкога, всичко това омръзваше на четирмата братя. Тогава имъ се искаше да си поиграятъ на воля. Но за това тѣ трѣбваше да искатъ разрѣшение отъ майка си, царицата на вѣтроветѣ.

Тѣхнитѣ игри пакостѣха на хората и тѣ рѣшиха да се борятъ съ тѣхъ както могатъ. И ето, че измисляха работи, за които по-рано никой не можеше и да помисли. Тѣ почнаха да плаватъ по рѣкитѣ и моретата съ лодки и кораби; поставиха имъ платна. Вѣтроветѣ и вълнитѣ движеха тия лодки и кораби! Послѣ хората построиха мелници, разпериха имъ крилѣ, които трѣбваше пакъ вѣтроветѣ да въртятъ...